

Minningarorð um vinkonu mína

Randi Joensen

f. 5 mars 1932 – d. 18 oktober 2011

Dáttliga komu boðini at Randi var deyð, á byrjan við sum ein skelkur – hvat var hent?

Tað var veruleiki, Randi var deyð náttina til týsdagin 79 ára gomul. Hon var ein av mínum bestu vinkonum gjøgnum umleið 60 ár.

Sum heilt ungar gentur komu vit báðar til Havnar at arbeiða, Randi sum arbeiðsgenta hjá Miú Trónd tann-teknikara, og eg sum klinikk-genta hjá Magnus Jensen. Tað sum gjørdi at vit báðar komu at kennast, var at vit meldaðu okkum til at rógva kapp við havnarbátinum “Sil-inum”. Vit komu at sita ásama bekki og var øll manningin ungar og sterkar kvinnur. Vit róðu kapp í 2 ár. Fyrsta kappróðrarárið eydnaðist tað okkum at blíva nummar 2, men seinra ári blivu vit Føroyameistari. Minnist enn hvussu stoltar og glaðar vit vóru um hendan sigur.

Síðani fóru vit báðar til Danmarkar, Randi fór á Dia-

konissestiftelsen, har hon hevði ætlan um at blíva sjúkrarøktarfrøðingur og eg fór á hondarbeiðaraskúlan í Haslev. Vit sóust av og á, vóru altíð so fegnar tá vit møttust. Men so fór Randi heimaftur, tað vóru ymiskar hóttanir um kríggj, og tey heima ynsktu tað so. Eg kom heimaftur nakað seinri.

So gingu árin. Báðar giftust og vit fingtu hvør síni 3 børn, sum eru næstan á sama aldri. Sum fráleið endaðu vit báðar aftur her suðuri í Havn, Randi í Torfinsgøtu og eg á Argjum. Tá sóust vit rættuliga ofta, vóru í føð-ingardag hjá hvørjum øðrum, umframt tá okkara børn høvdu føðingardag.

Vit høvdu nógv í felag, báðar høvdu sjómenn, sum sigldu úti, so vit høvdu so nógv at prátta um tá vit hittust ella tosaðu í telefon. Sum børnini vuksu til fóru vit útaftur at arbeiða, og seinastu árin arbeiddu vit í nógv ár á stovni, Randi á Frítíðar-

heiminum í Skrivaragøtu og eg á Blákrossheiminum.

Fyri 12 árum síðani var sjavsbólkurin stovnaður. Tað fyrst tíðina hildu vit til á Blákrosscaféini og nú eru vit í Posthúskjallarinum. Eg haldi meg kunna siga at tað frøddi okkum báðar at verða saman við so nógvum fittum og fryntligum fólki, har ágóðin fer til vælgerandi arbeiði. Vit hava ábyrgdina annaðhvørt týskvöld og møtti Randi fyrst hvørt kvöld og riggaði til. Tað verður undarligt at koma heim aftur har nú Randi ikki verður meir.

Randi var álítandi og ikki eitt øvugt orð hevur verið okkara millum. Hon var so umhugsin um øll míni, og tí rakk okkara vinalag til tey eisini. Eg havi bara rík og góð minnir.

Vinalag, ið vardi yvir 60 ár. Eg og míni koma at sakna teg, men tað er lítið í mun til tykkum avvarðandi sum eftir sita. Leivur hevur mist sína góð konu, Jónleyg, Andrea og

Lena og tykkara makar hava mist eina góða mammu og vermammu og ommubørnini, sum hon elskaði yvir alt, hava mist eina góða ommu.

Ein uggi er at tit bert hava góð minnir og tað er ein góður førningur at fara víðari við. Mái Harrin styrkja tykkum øll í tíðini sum liggur fyri framman. Góða Randi, takk fyri títt trúðfestið og hvíl í friði.

Kærastu heilsur frá okk-um øllum

Sólborg

Kunngjørt verður her við fyri ætt, vinum og kenningum at okkara høgt elskaða kona, mamma, vermamma, omma og langomma

Paula Maria Olsen
f. Jacobsen, ættað av Eiði
búsitandi í Havn

andaðist á Tjarnargarði tann 7. november 2011,
81 ára gomul.

Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni
leygardagin 12. november kl. 13.

Familjunnar vegna
**Daniel Jacob (Dalle), Jytte, Óli, Magni,
Jákup Pauli, Julia og Aina við familjum**

ára gamal. Petur var tá stjóri á reiðarínum p/f Hvalnes. Hjørdis tók yvir og gjørdist ein av fáu kvinnuligu reiðarum í Føroyum. Men hetta gekk upp á stás. Hetta starv hevði Hjørdis, til hon var langt uppi í 70-árunum.

Heimið hjá Hjørdis og Peturi var serstakt. Her fólðu øll seg vælkomin, ikki minst takkað blíða lyndinum hjá Hjørdis. Hetta kom ikki minst væl við hjá ungum bygda-fólki, sum komu til Havnar.

Hetta kann ikki minst eg sjálvur sanna. Petur var mammubeiggi mín, og var komið úr Gøtu til Havnar, var Magnus Heinasonargøta sum eitt annað heim at koma til.

Síðan Hjørdis fylti 90 ár, hevur hon búð á Ellisheiminum í Havn. Her kennir hon seg væl. Hóast okkurt ellisbrek er, so er hon framvegis so lívsjáttandi at koma inn á gátt hjá. Hjørdis er altíð við tí góða orðinum.

Hon er sera vitandi um nógv. Hetta sæst eisini í bók hennara, Minnisbrot, sum kom út til hennara 90 ára føðingardag. Hennara vitan havi eg ofta sjálvur havt gleði av í mínum virkseimi.

Virkin er Hjørdis framvegis sum fáur. Hon hevur í mong ár bundið undirtroyggjur til børn í Rumenia. Nú um dagarnar sendi hon 100 slíkar avstað. Áðrenn tað eru fleiri hundrað farnar.

Hjørdis og Petur fingtu seks børn, Beintu, Ernu, Jógván Páll, Elmu, Pætur og Maluna. Ommubørnini eru 20 í tali, og tað eru langommubørnini eisini. Tað stuttliga er, at tað er javnt kynsbýti í báðum bólkom.

Góða Hjørdis, tað er veruliga stuttligt at kunna hava teg okkara millum enn! Tað ber til at heilsa upp á Hjørdis í Áarstovu, sjálva ímyndina av Havnini, sunnudagin kl. 15-18.

Óli hjá Lisu

TØKK

Hjartans tøkk til tykkum, sum vístu samkenslu og hjálptu til, tá elskaði maður, pápi, abbi og verfaðir okkara

Christian Martin Christiansen

doyði og varð jarðaður.

Vegna familjuna
Marita, Petur Pauli, Anna, Súni og Dávid

TØKK

Hjartaliga takka vit øllum tykkum, sum sýndu samkenslu, tá okkara høgt elskaða kona, mamma, vermamma og omma

Randi Joensen
Tórshavn

andaðist og varð jarðað.

Stóra tøkk til øll, sum vóru rundanum okkum ta fyrstu lötuna, og somuleiðis til tykkum, sum komu inn á gólvíð og troystaðu og hjálptu okkum á ymiskan hátt. Stóra tøkk til Berg Debes Joensen, prest, fyri sera troystarrík orð í heiminum og síðani fyri tey vøkru orðini í kapellinum og kirkjuni, sum lýstu Randi so sera væl. Tøkk til berarar, sangarar, gravara og øll, sum á ein ella annan hátt hjálptu til við jarðarferðini. Tøkk til tykkum øll, sum bakaðu og á ymiskan hátt hjálptu og stílaðu fyri ervinum. Tøkk fyri blómur, kransar og gávur. Og tøkk til tykkum øll, ið fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað her á fold.

Leivur, Jónley, Andrea og Lena við familju